

Bijbels perspectief

Woord van de week

Lucas 19:41, 42

***En toen Hij nog dichterbij gekomen was en de stad zag, weende Hij over haar en zeide:
Och, of gij ook op deze dag verstondt wat tot uw vrede dient;
maar thans is het verborgen voor uw ogen.***

Het is zover. Het reisdoel waarop Jezus, zoals Lucas schrijft, 'zijn aangezicht gericht' had (Luc. 9:51), Jeruzalem, is bijna bereikt. Dat Hij van heel de weg die Hij in gehoorzaamheid moest gaan kennis had, blijkt ook nu weer als Hij twee van zijn discipelen uitstuurt om het ezelsveulen te halen, nodig om Jeruzalem binnen te rijden. De woorden van de profeet Zacharia worden zo letterlijk vervuld: 'Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw koning komt tot u, hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende op een ezel, op een ezelshengst, een ezelinnejong.' (Zach. 9:9).

Een opmerkelijke zaak als we bedenken dat veel eerder, ook tegen het Pascha (Joh. 6:1 en volgend), Hij voorkomen had wat Hij nu bewust *zelf* kiest: het binnengehaald worden als Koning. Toen had Hij, voorafgaand aan die poging van het volk om Hem 'met geweld mee te voeren om Hem Koning te maken' (vers 15), de vijfduizend gespijzigd. Kort daarop had Hij in verband met dát gebeuren gesproken over 'het brood des levens'. Daarop had Hij, in het licht van de gekozen tekstwoorden voor het woord van deze week, de toch wel opvallende woorden gesproken: 'Maar Ik heb u gezegd, dat gij niet gelooft, ook al hebt gij Mij gezien. ... wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.'

Er was vanaf dat moment tot nu het nodige gebeurd en verkondigd, ze hebben de tijd gehad, de geestelijken tot en met het gewone volk, om alsnog in te zien en te erkennen wie Hij was. Zien ze het dan nu? De menigte juicht als Hij aankomt op een bijzondere plek, de glooiing van de Olijfberg: Gezegend Hij, die komt, de Koning, in de naam des Heren; in de hemel vrede en ere in de hoogste hemelen (Luc. 19:38). Ze spreiden nota bene hun klederen op de weg en palmtakken. Palmpasen.

Als Jezus nog dichterbij gekomen is en de stad ziet, huilt Hij en zegt als een klacht: 'Och, of gij ook op deze dag verstondt wat tot uw vrede dient...'. Hij wist wat er te gebeuren stond. Zij - het volk en de geestelijkheid - wisten dit nog steeds niet, en zelfs zijn discipelen hadden nog amper het besef. Vandaar het 'ook', dat klagend zijn liefdevolle verlangen uitdrukt dat ze het *ook* zouden zien, dat deze weg die Hij nu ging de enige weg tot vrede is! Dat ze zouden zien dat Hij, zoals Hij eerder had gezegd, het brood des levens is, nodig om dit leven te overleven, om behouden te worden, uit te komen bij het grootse moment straks als Hij zijn voet op de Olijfberg zal zetten. Als voor ieder, voor- en tegenstander, wie Hem liefheeft of haat, zal blijken dat Hij de enige en waarachtige is, de Christus van God. '[M]aar thans is het verborgen voor uw ogen'.

Hoe pijnlijk! En toch, zoals gezegd het was toen en is nu nog steeds zijn diepste verlangen dat de mens het ziet, meer nog erkent en belijdt: Gij zijt de Christus, de belijdenis van waaruit Hij zelf de lijdenstijd had aangekondigd. Het is op die belijdenis dat de gemeente gebouwd is. Beseffen we dat nog? Zijn wij als Bruidsgemeente wakker, of 'is het verborgen voor onze ogen', dé inhoud van het Heil. Zie Uw Koning komt!

Gebed

Open mijn ogen, 'k wil Jezus, mijn Heer zien. Open mijn ogen, opdat ik U zien kan.
Open mijn oren, opdat ik Uw stem hoor. Open mijn hart, Heer, opdat ik gehoorzaam. Amen.